

CESTA CÍRKVE

Hana Pohořalá

Milí ministranti, kamarádi, 17. října 2021, jak už víte, byla na celém světě zahájena Synoda o synodalitě. Biskupská synoda sdružuje různé biskupy, kteří pomáhají papeži Františkovi ve vedení církve. Pravidelně spolu hovoří na různá témata, například o Božím slově, o rodině, o mládeži. Papež biskupy a další odborníky svolává většinou na měsíc říjen. Po skončení synody vydá dokument, tak zvanou apoštolskou exhortaci. Podle ní se pak snažíme žít. Někteří z vás jste možná viděli dokument, který vyšel po synodě věnované mládeži, pod názvem „Christus vivit“, Kristus žije.

Zahájená synoda je zajímavá hned z několika důvodů. Za prvé netrvá jeden měsíc, ale tři roky a za druhé do ní nejsou zapojeni jen biskupové, ale všichni křesťané na celém světě. Zapojit se do ní může každý z nás.

Papež František zahájil tuto synodu 9. a 10. října ve Vatikánu. Jsem moc ráda, že jsem se mohla zahájení zúčastnit osobně. V synodní aule, kde nás bylo asi kolem 300 lidí, jsme zastupovali celý Boží lid: byli tam kardinálové, biskupové, kněží, řeholníci, řeholnice, teologové, mladí lidé i starší z různých kontinentů světa.

Z České republiky jsem byla jediná. Dovedete si představit, že to pro mě byla veliká čest. A jaký byl program? Nejprve modlitba k Duchu Svatému – ten je totiž v tomto synodním procesu nejdůležitější, protože nás vede na cestě. Potom jsme si poslechli různá zamyšlení nad Božím slovem a svědectví o víře různých lidí ze světa. Osobně mě nejvíce zaujalo svědectví biskupa z Jižní Koreje. Jmenuje se složitě: Lazarus You Heung-Sik. Úzce spolupracuje s papežem Františkem ve Vatikánu. Má na starosti všechny kněze na celém světě. Rozhodla jsem se, že pro vás jeho svědectví přeložím, třeba vás také zaujme. Z jeho slov můžeme pochopit, že

žít synodalitu zjednodušeně řečeno znamená být rodinou. Předávám tedy slovo otcí biskupovi:

„Narodil jsem se v rodině, kde nikdo nebyl věřící. Vystudoval jsem gymnázium v katolické škole, která je pojmenovaná po našem světcí – mučedníkovi, který se jmenuje Ondřej Kim Tegon. Byl to první korejský kněz a položil svůj život za druhé. Jeho příklad mě velice přitahoval. Když mi bylo 16 let, dal jsem se pokřtít. V naší rodině jsem byl prvním křesťanem. Začal jsem poznávat Ježíše, a to mě vedlo k tomu, abych otevíral své srdce lidem kolem mě. Ve škole jsem se spojil s dalšími kamarády křesťany a spolu jsme se snažili pomáhat ostatním kamarádům. Pak jsem vstoupil do semináře v Soulu, abych studoval na kněze. Vůbec to nebylo lehké, protože mé rozhodnutí nikdo z mé rodiny nechápal. Po třech letech v semináři jsem nastoupil na povinnou vojenskou službu. Prostředí na vojně bylo velice drsné. Právě tam jsem pochopil, že láska vítězí nade vším. Pochopil jsem, že nejdůležitější je svědčit o Kristu svým životem. Postupně se nechaly pokřtít stovky mých přátel.“

Knězem jsem už 41 let, dnes jsem biskupem. Nejvíce mi pomáhá inspirovat se Ježíšem, který umývá svým učedníkům nohy, který za nás trpěl na kříži. Vnímám, že především na kříži byl knězem. Pochopil jsem, že být knězem naplno znamená dávat život za druhé, sloužit, být laskavým a otevřeným člověkem, který propojuje lidi. Být knězem

Zahájení synody s papežem Františkem 9. 10. 2021

Zástupkyně České republiky Hana Pohořalá na zahájení synody ve Vatikánu (druhá zprava).

pro mě znamená jít po cestě s druhými, mít je rád, a především jim pozorně naslouchat. Kněz tak může být pro společenství někdy „otcem“, jindy zase bratrem, přítelem, může být blízko všem, kdo prožívají těžkosti.

Jsem přesvědčen, že církev je a má být především rodinou, kde jeden je darem pro druhého: muži a ženy, mladí lidé a staří, kněží a laici, ti, kdo se zasvětili Bohu. Rodinou, kde jsou všichni zodpovědní za život a za hlásání evangelia, posláni, aby společně naplnili Ježíšův sen „aby všichni byli jedno“ (Jan 17, 21). Být synodální církví pro mě znamená žít a jít po společné cestě jako rodina, která slyší hlas lidstva, která se ujímá těch, kdo jsou jakkoli vyloučeni. Od této synody očekávám, že se naučíme stále více žít jako bratři a sestry, že se budeme navzájem poslouchat a spolu naslouchat Duchu Svatému, že dokážeme objevit všechno dobré, co je kolem nás. Žít jako synodální církev není lehká cesta, ale znamená otevřít brány Duchu Svatému, aby nám seslal své dary.“

Na základě života tohoto biskupa se obrátily stovky lidí. Jak je to s námi? Mluvíme s kamarády o víře, o Ježíši?

A jaký je papež František? Přestože je mu už 84 let, něco v něm působilo velice mladě. Říká se, že duše nestárne. To v jeho případě určitě platí. Byl plný energie, srdečnosti, pozornosti a hlavně z něj vyzářovalo, že žije ve spojení s Bohem; nejen při modlitbě, ale jako by byl na něj napojen stále. Mohla jsem se k němu alespoň přiblížit spolu s dalším účastníkem, mladým Lucasem z Francie, který mi pak pošeptal: „... v jeho očích jsem viděl obrovskou přívětivost“.

Papež František nám řekl: „Vytvořit synodu znamená jít společně po stejné cestě. Podívejme se na Ježíše, který se na cestě setkává s bohatým mláďencem (Marek 10, 17–22). Naslouchá jeho otázkám a nakonec mu pomáhá rozpoznat, co má dělat, aby měl

věčný život. Setkávání, naslouchání a rozlišování jsou tři slova této synody.

SETKÁVÁNÍ. Evangelium dnes začíná zážitkem setkání. Za Ježíšem jde muž, poklekne před ním a položí mu rozhodující otázku: „Dobrý Mistře, co mám dělat, abych měl věčný život?“ (v. 17). Takto důležitá otázka vyžaduje pozornost, čas, ochotu vyjít druhému vstříc a nechat se vyzvat jeho neklidem.

Pán neuhýbá, není rozmrzelý ani znepokojený, naopak, zůstává s ním. Je k dispozici pro setkání. I my, kteří se vydáváme na tuto cestu, jsme povoláni stát se zkušenějšími v umění setkávání (...) především v tom, že si najdeme čas na setkání s Pánem a povzbudíme setkávání mezi sebou. (...) Všechno se změní, když jsme schopni opravdového setkání s ním a mezi sebou navzájem. Bez formalit, bez přetvářky, bez neupřímnosti.

Druhé slovo je **NASLUCHÁNÍ.** Ježíš se nebojí naslouchat nejen sluchem, ale srdcem. Když nasloucháme srdcem, stane se toto: druhý člověk se cítí přijat, není odsuzován, může svobodně vyprávět o své vlastní zkušenosti a duchovní cestě. Ptejme se sami sebe: Jak jsme na tom v církvi s nasloucháním? Jak je na tom „sluch“ našeho srdce?

Nakonec **ROZLIŠOVÁNÍ.** Setkání a vzájemné naslouchání nenechává věci tak, jak jsou. Synoda je cestou duchovního rozlišování, které probíhá v adoraci, v modlitbě a v kontaktu s Božím slovem. Vede synodu, aby nebyla církevním „sjezdem“, studijní konferencí nebo politickým kongresem, ale časem milosti, uzdravujícím procesem vedeným

Duchem svatým. V těchto dnech nás Ježíš vyzývá, abychom se ptali sami sebe, co nám chce Bůh v této době říci a jakým směrem nás chce vést.“ (Z proslavu papeže Františka, Svatopeetrská bazilika, 10. října 2021 – kráceno).

Pojďme se tedy společně vydat na cestu setkávání, naslouchání a rozlišování a nechme se překvapit, kam nás Duch Svatý dovede.

Foto: DisobeyArt, Studio Romantic, Robby Fontanesi - Adobe stock; Jeon Han - Republic of Korea; Vatican Media; Archiv Hany Pohořalé